

Историята на една приказка

Имало едно време, някога отдавна, много отдавна, далече, много далече, зад девет планини в десета, едно царство, едно господство. В него управлявал тиранично, зъл и безскрупулен диктатор. Той бил много жесток, много коварен, много хитър и много, много богат. В същото време изобщо не се интересувал от желанията и проблемите на народа си, който тънел в мизерия и нищета. Но хората все повече и повече осъзнавали, че вече няма какво да губят, защото за разлика от осъдените на смърт не приключвали жизнения си път изведнъж, а умирали всеки ден. И започнали те да се съпротивляват, да протестират, а някои дори призовавали /каква наглост! да не се плащат

данъци, осигуровки и сметки за ток и вода. Загрижил се владетелят, защото народното недоволство събирало все повече и повече сили. И колкото повече разсъждавал, толкова повече страхът завладявал душата му. Уплашил се, че може да му отнемат властта и богатството. Замислил се той дълбоко, даже много дълбоко, какво да прави. Накрая решил да извика своя най-образован, най-интелигентен и най-нестандартно мислещ съветник. Повикал го при себе си и му обяснил своите страхове и грижи. Накрая поискал от съветника си да намери успешен изход от трудната ситуация, която като че ли изглеждала безнадеждна. Съветникът потънал за няколко минути в гробно мълча-

ние, след което казал едно единствено изречение: - Господарю, имам някои идеи, но задачата, която ми поставяш е изключително сложна и ми трябва известно време, за да си помисля. - Колко? - Поне месец. - Добре, но нито ден повече! - отсякъл владетелят. След месец съветникът се явил пред господаря си и в продължение на часове му обяснявал какво трябва да стори, за да запази властта и богатствата си. След приключване на разговора късно вечерта, владетелят за пръв път от много дни заспал доволен и спокоен. На другия ден той извикал един свой приближен и му казал: - Повиках те, за да ти

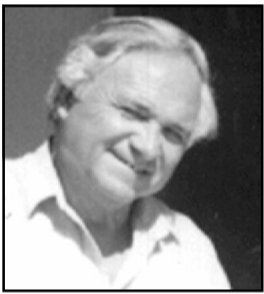
възложим една много важна и отговорна задача, за изпълнението на която ще ти заплащам щедро. Ако не се справиш обаче, отговаряш с главата си. ... Имаш максимум една година, за да сториш следното: Ще основеш една партия със силна социална платформа и леви идеи. Ще създадеш нейни структури в цялата страна. Подробностите, включително името на партията оставям на теб. Ти обаче задължително трябва да станеш председател на партията! И запомни нещо много важно: По всички решаващи въпроси, особено от икономически характер, ти и партията ти ще е постъпвате така, както аз кажа. В замяна, създаването и дейността на новата партия ще се финансира изцяло от мен. И

накрая най-важното! Не искам никой, абсолютно никой, освен нас двама да знае, че аз финансирам „твоята“ партия и определям политиката ѝ по всички въпроси, които смятам, че ме засягат. След като изпратил своя приближен, владетелят извикал друг свой доверен съветник. На него казал абсолютно същото. Само партията, която той трябвало да създаде, щяла да бъде не с лява, а с дясна политическа ориентация. След няколко дена, на централния площад в столицата на страната си, диктаторът се изправил пред насъбралото се множество: - Народе мой, призовавам те днес тук, за да оповестя нещо много важно. В съзвучие с желани-

ето на моите поданици за равноправие, свобода и демокрация реших следното: Оттеглям се изцяло от властта. Давам възможност на всички вас сами да се организирате и да си създавате свои политически партии. Двете партии, които спечелят най-много гласове на бъдещите парламентарни избори след година и половина, ще получат правото да създадат една демократична конституция, регламентираща новото демократично устройство на страната ни. След приемането от бъдещия парламент и влизането в сила на новата конституция, аз ще си подам оставката, като ваш владетел. По този начин всички важни въпроси, които касаят народа, ще се решават от него на демок-

ратични, свободни и честни избори, чрез всеобщо, равно и пряко избирателно право. От тук нататък вашата съдба е във вашите ръце. На другия ден: - Средствата за партията ти са осигурени чрез отпускане на таен безлихвен кредит от моята банка. Два часа по-късно владетелят произнесъл отново същите думи. - Мислиш за кого ще гласуваш ли? - Не, мисля как да свържа двата края. Този разговор се водеше между двама простосмъртни 23 години по-късно. А! Щях да забравя! А владетелят продължава да живее и до днес, щастлив, честит и... все по-богат и по-богат. *Бодил ТРЪНЧЕВ*

Първомайски размисли

Иван Малев

Беше Първи май, бойният празник на труда! Този лозунг го помня още от ученик и със задължителните манифестации пред избраните ДРУГАРИ НА ПАРТИЯТА. След демократичните промени от 1990 г. този официален празник, обявен от тези ДРУГАРИ, известно време беше заглъхнал и свален от календара като такъв. За жалост, след 2001 г. всички правителства след това на ОДС, пак го въздигнаха като официален празник със съответния неработещ ден.

Не може да не се признае, че той е продукт на успешната борба на работещите от „лошата Америка“ за известни права като 8-часов работен ден и др. По-късно, обаче, комунистическите партии в света го присвоиха като техен боен празник. Нека само да видим текста на химна за 1 май и ще открием едно голямо противоречие, присъщо само на комунистите и тогава ще преценим дали да го празнуваме така официално: „На крак, о, парии презрени, на крак, о, роби на труда, потиснати и унижени, ставайте срещу врага!“ После се хвърляме там в бой и т.н. Сега си задавам въпроса защо комунистите се чувстват

роби на труда? Та нали трудът облагородява и е направил човека човек? Защо чувствава работодателя си, евентуално дали той е държавата или частна фирма, като враг? Та нали и всеки, който работи повече и честно, също може да стане работодател на други хора. Но не, комунизмът не може да разсъждава така. Той си е разделил обществото на класи: работническа класа в противоборство на другата и работодателска – капиталистическа, това са успешните фабриканти и предприемачи в градовете, както и фермерите на село.

Спомням си, че при социализма не можеше лесно да си намериш работа, ако не дай си, Боже, произхождаш от заможно семейство. В молбата се за работа трябваше да пишеш, че си от бедно работническо или селско семейство. От там всички бяха преименувани на работници, независимо от професията им. За съжаление, и сега думата „работник“ се прикрепва към всяка професия, което звучи смехотворно. Например медицински работник, а не лекар или просто медик; научен работник, а не просто учен; социален работник, а не социален служител, агент или инспектор; правен работник, а не просто прависът. /Да не забравяме, че при комунизма ни учеха, че професията „адвокат“ щяла да бъде излишна. И за да се почувства всеки работник при социализма/комунизма беше задължен да ходи на трудови бригади по селата за прибиране на реколтата ръчно, та бил той и хирург, и учител и др.

Организираха се задължителни бригади и в строителството, въпреки професията, която в момента упражнява даденият човек.

Аз, независимо, че през 70-те години на миналия век работех като ветеринарно-санитарен инспектор, бях отклонен задължително да работя в строителството цели 45 дни. Участвах в строежа на жилищния блок зад старата болница, а втората част от бригадата си изпълних при строежа и остъкляването на новия тогава завод ГРМП. Поне се научих да режа стъкла. Във всички тези бригади населението беше принудено да работи безплатно.

Да припомним и младежките бригади на Хазимбоаз /Прохода на Републиката/, където десетки хиляди бяха принудени да работят тежък труд с кирки, лопати и колички, надзиравани от верни комсомолци, с военни чинове.

Спомням си един анекдот от времето на социализма: Има хора, които си изкарват хляба само с един пръст – това са началниците; други си изкарват хляба с два пръста – това са народните представители; с три пръста – свещениците; с четири пръста – чантаджиите; с пет пръста – военните и накрая с двете ръце – работниците, истинските, според мен.

Така, че нищо лошо няма да има празници, па марк и като този на труда, но не е необходимо да е толкова шумен, отблъскващ и заплашителен. Нека си бъде просто празник, защото наистина трудът е хубаво нещо.

Иван МАЛЕВ

Имало едно време

Изминалата седмица учителите посветиха на народното творчество, като всяка полуинтернатна група в училище се представи с драматизация на приказки и отправиха предизвикателство пред гостите да разпознаят коя е приказката и заедно с тях да извлекат поука от нея. Със специално подготвени костюми, децата се вживяха в ролите си като истински актьори.

Всички се убедиха, че българските народни приказки продължават да изпълняват своята основна цел да предават ценности, без да се натрапват, а точно обратното да забавляват малки и големи.

Румяна Петрова - Директор на ОУ „Антим I“ - гр. Балчик

Патронен празник на ОУ „Св. Св. Кирил и Методий“ - Балчик

Честит празник, уважаеми ученици, учители и родители!

ОУ „Св. св. Кирил и Методий“ е първото училище в града, което развива вековната традиция да славим и почитаме знанието, науката и духовността, като значима ценност за българския народ.

Съвременните последователи на това свято дело, с гордост носят името на славянските първоучители Кирил и Методий, съхраняват, развиват и умножават създаденото и уверено вървят в бъдещето.

Нека дръзновението и духовният устрем бъдат вечни спътници на днешното и бъдещите поколения възпитаници и учители за просперитета и благоденствието на града и родината ни.

Директор: Станислав Николов

